

LBRIS

We know
books

Citiți această carte detașat, lăsând spiritul critic deoparte. Încercați să abandonați egoul și veți simți mesajul acestei cărți.

Repetițiile încearcă să spargă anumite tipare mentale greșite și credințe eronate pe care le-am creat pe parcursul vieții.

Încercați să lăsați mintea critică la o parte. Cartea transmite o stare, ne duce către ea, însă nu căutați nici această stare și ea va veni. Și atunci înțelegerea vă va cuprinde.

Marius Ghidel

Noi, care prea puțin iubim

Prefață de Ema Plopiș
Postfață de Simona Patap

Editura Dharana
București
2024

„Caută Pacea și nu Împărăția. Caută Înțelepciunea și nu aurul. **Lasă-te răstignit și nu răstigni. Lasă-te nedreptățit și nu nedreptăți. Lasă-te bârfit și nu bârfi.** Fii blând și nu fi zelos în rău...”

Sfântul Isaac Sirul

SCOPUL VIEȚII NU ESTE SĂ TE SIMȚI TU BINE FIZIC SAU EMOȚIONAL, CI CA SUFLETUL TĂU SĂ FIE ÎN DIVIN.

Omul cel mai fericit este omul care se păstrează jos de tot, la limita de supraviețuire. **CU CÂT MAI MULTĂ ENERGIE DĂRUIEȘTI, CU ATÂT MAI MULTĂ FERICIRE ȘI DRAGOSTE PRIMEȘTI.**

Cel care îl iubește pe Dumnezeu nu se uită la fericirile lumii, care sunt formă. Când aduni numai bine pentru tine, ești nemulțumit de toate și te irită orice, atunci și realitatea va fi la fel cum ești tu în interior. Lumea ia întotdeauna forma sufletului tău. Dacă sufletul este impur, el se destramă, și odată cu el se distruge și lumea. Lumea depinde de puritatea sufletului nostru. Dacă conducătorii sunt lacomi, ei vor fi răsturnați. Datorită spiritului curat, pământul înflorește și nu pot fi nenorociri. Dacă nu e nimeni care să aibă grijă continuu de suflet, el se degradează. Conducătorii celor care nu au un suflet curat sunt necurați. Dacă pui lumea mai presus decât orice, o ucizi, pentru că întărești forma și lași să se degradeze substanța vieții, duhul. Cel care apreciază lucrurile exterioare și savoarea vieții, de salvare va fi ucis. Cel care apreciază ceea ce are cea mai puțină valoare, apreciază ceea ce este cel mai important în viață și astfel *întărește* sufletul divin din noi. Depinde ce pui pe primul plan, pe

Dumnezeu, adică puținul și lipsa sau bunăstarea lumii. Omul inferior care pune plăcerile lumii mai presus decât orice, își bate joc de frumusețea sufletului divin și nu îl apreciază. El îl va chinui și își va bate joc de el cu orice ocazie. Cel care Îl iubește pe Dumnezeu se aseamănă cu un prost sau cu un copil vulnerabil. El fuge de ordinea lumii și pare un neadaptat și un neprinceput, pentru că nu caută profitul lui niciodată. El nu critică nimic și nu este deranjat de nimic. El este prea simplu ca să poată fi luat în seamă de omul care are putere în lume, și este întotdeauna desconsiderat și umilit de acesta. Dar celui care are duh sfânt, nu îi pasă de ce spune lumea, pentru că el trăiește deja în nimic, care este totul pentru Dânsul. Adevărul se găsește când te deplasezi spre puțin și lipsă, modestie și simplitate, dar în această direcție nu merge nimeni. Omul nu îl caută pe Dumnezeu, ci fuge de el, pentru că simțurile și instinctele îl trag spre satisfacțiile lumii. Și de aceea poate să treacă o viață întreagă și el să nu îl afle deloc pe Domnul și Adevărul divin. Adevărul nu este în lume, ci numai cel care lasă lumea îl află. Dacă omul ar lăsa lumea ar intra în spațiul miracolelor, ca-ntr-o poveste. Dar nu vrea. El se opune divinului continuu și cu încăpățănare. Ce păcat. De aceea el își ratează din plin existența pentru care a venit aici pe pământ și se poziționează încă de aici în iad. Dacă ar știi. Cel puternic își distruge singur viața punând preț pe ceea ce îl va ucide până la urmă. Pedepsa este conținută în atac. Cel slab, îl învinge pe cel tare. Cel mai prețios lucru pe lume este liniștea și non intervenția, non reacția, acceptarea, cedarea, lepădarea de sine, a lăsa lucrurile să curgă și să se așeze așa cum vor ele. Dacă lași oamenii să greșească, ei nu vor mai greși. A câștiga, aduce pierderea și suferința. A nu câștiga, aduce liniștea și pacea cerului. Deci ce este mai bun pentru suflet? Cine acumulează mult, va pierde mult. Cine se mulțumește cu puțin, nu are ce să piardă. Aceasta este fericirea adevărată.

Ea este legată de lăcomie. Lipsa lăcomiei aduce bucurie sufletului și universului. Adevărul și perfecțiunea înseamnă lipsă de perfecțiune. Nimicul este infinit. A te apropia de el, aduce o bucurie fără seamăn. Excesul de elocință întărește ego-ul și duce la o nemulțumire și neîmpăcare continuă, la scepticism, cinism, răutate și îndoială. Cel care știe multe, nu știe nimic și nu îi folosesc la nimic. Cel care respinge lumea, stă lipit de esența vieții și de Domnul. El nu are cum să cadă. Dacă lumea este mișcarea rapidă, atunci mișcarea lentă te scoate din lumea aceasta. Nu există pericol mai mare decât dorința de mai mult și mai bine, de comodități, stabilitate și siguranța vieții, de bogății și zăvoare ori plăceri pentru simțuri, pentru că ele consumă din energia vieții și omul pierde viitor. Liniștea și pacea sufletului cheamă pe Domnul care apoi ca o mână invizibilă va rezolva problemele de viață într-un mod la care nici nu am sperat. Miraculos. Când în țară există iubire, totul se așază la locul lui, hărăzit de cer, într-un mod firesc și fără nicio efortare. Când nu există iubire fluviul iese din matcă și distruge totul în calea lui. Și totul depinde de iubirea din sufletul tău. Dacă există fie și un singur om curat la suflet, mai există speranță ca lumea să fie salvată. Cel care se mulțumește cu puțin Îl cunoaște pe Dumnezeu. El a și ajuns în camera care îndeplinește toate dorințele. El este deja în rai. Liniștea din sufletul nostru are puterea să ordoneze lumea fără să intervină. Pacea sufletului este mai presus de toate. Iadul este acuzația, critica și împărțirea în bine și rău. Este neliniștea. Cel care este absolut liniștit, este deja în rai.

Puterea liniștii se măsoară prin cât de calm poți să stai și să rămâi în mijlocul neliniștii și pericolului cel mai mare. Sfântul duh este în acela care este gol de sine însuși, pentru că el este asemenea cu Domnul lumilor, gol de sine, absolut de umil și iubitor. Indiferent cum este lumea El tot o iubește, ca și soarele care își dăruiește razele în mod egal, indife-

rent cum sunt oamenii. Și nu face deosebire între ei. Omul care este plin de dragoste, acționează fără să facă nimic. Iubirea lui lucrează asupra lumii. El este doar cel care prilejuiește asta. Este doar un amplificator. Cu cât te concentrezi mai mult pe lume, cu atât o cunoști mai puțin. Ca să îi înțelegi sensul trebuie să arunci toată cunoașterea. Cine îi servește pe oameni, se micșorează pe sine continuu. Astfel dorințele și pretențiile sale scad în măsura în care este mai mult timp un rob al oamenilor. Desăvârșirea să strige de timpul petrecut în abandonare de sine, de cât de perfectă și fără întoarcere este lepădarea să de sine. Dacă este definitivă, atunci pornesc mecanismele divine de schimbare a sorții. Dar pentru că oamenii sunt doar căldicei, nimic în viața lor nu se poate schimba. Ca să se schimbe ceva trebuie să fie definitiv. Când te micșorezi tot timpul pe tine și folosești ocaziile de viață ca să renunți la tine, tu vei ajunge la non intervenție, la Iubirea absolută. Nu există nimic care să nu poată fi făcut de golirea de sine, de o inimă smerită și umilă. Cel care nu vrea nimic pentru sine, poate avea tot ce vrea. Nu există nimic pe lumea aceasta care să nu poată fi obținut prin abandonarea de sine, prin non intervenție și dăruire de sine fără răsplată. Cel care vrea mai mult, nu cucerește lumea, ci din contră, i se va opune continuu. Ca să o cucerească trebuie să nu o dorească niciodată. Trebuie să stai în afara lumii ca să nu te afecteze nimic. Iar lumea sunt plăcerile tale, fără plăceri, nimic din lume nu îți poate face rău. Respingerea lumescului și umanului este Iubirea. Și când această respingere va fi definită, atunci lumea va veni la picioarele tale și ți se va înclina. Atunci ea îți poate îndeplini orice dorință ca un gin din poveste care le poate pe toate. Atunci logica lumii este distrusă și ea începe să se comporte miraculos. Bine ai venit în poveste. Cine adună numai pentru sine, risipește. Și nu rămâne cu nimic. Totul se va pierde până la urmă sau i se va lua ori va pleca de la

el. Dacă vrei ca ceva să rămână trebuie să nu îl vrei. Dorința blochează împlinirea acțiunii. Are succes numai cel care nu vrea succesul. Indiferent cum sunt oamenii tu iubește-i. Omul înțelept nu vrea nimic pentru sine și de aceea are tot ce își dorește. Și pentru că nu vrea să învingă, învinge întotdeauna. Totul ține de felul cum îți faci țelul și încotro te îndrepti. Dacă te îndrepti spre lume și o dorești cu toată inima ta, nimic nu vei aduna, cu toate că tu faci totul ca să o posezi. Pentru că tot ce prețuiești mai mult decât pe Dumnezeu, care este nimicul și lipsa, vei pierde. Trebuie să prețuiești puținul, mai mult decât orice pe lume și să faci totul să nu dorești mai mult. Aceasta este fericirea întreagă. De obicei omul moare de pe urma direcției înspre care se îndreaptă. Cel care caută fericirile vieții nu va avea parte de ele. Cu toate că se străduiește enorm. Ca să ai parte de fericirile lumii trebuie să nu ți le dorești, dar atunci nu-ți mai trebuie. Pentru că vei descoperi ceva mult mai de preț decât lumea. Lipsa lumii este Dragostea, este prezența lui Dumnezeu. De ce se întâmplă așa? Pentru că dorința de salvare, consumă energia sufletului și îl aruncă repede în disperare. Omul se omoară singur când caută fericirile vieții. Trebuie să știe asta. Este un drum închis. Nu cât mai multă viață trebuie să dorești, ci cât mai puțină intensitate a vieții. Nu trebuie să te lipești de ea. Te vă omorî cu siguranță și te va înghiți ca o plantă carnivora deosebit de frumoasă. Cel care merge spre puțin, nu se teme de nimic, căci lumea aceasta nu-l poate atinge, pentru că el nu este de același fel că lumea. Ca să fii de același fel trebuie să o dorești la nebunie.

Dar cel care i se opune este de felul cerului, este mai mult ceresc decât pământesc. El rezonază cu cerul și astfel îl chemă și acesta îl ocrotește și îl apără. Nimeni nu-l poate ataca. De ce? Pentru că nu există ceva care să-l țină fixat de lume. El este desprins de toate, ca un mort. El nu mai aparține lumii acesteia, ci este deja al cerului. De aceea el nu are

teamă de moarte și nimeni nu poate să-l atace, pentru că nu are ce să-i ia, el nu are ce să piardă. Dar dacă ești lipit de plăcerile vieții, vei avea teamă de moarte, adică să le pierzi. Pentru tine viața este tot ceea ce tu prețuiești din lumea aceasta. Dar dacă o prețuiești mai mult decât pe Dumnezeu, care înseamnă niciun atașament, atunci tot ce dorești mai mult ți se va lua. A dori ceva din exterior este fără rost, pentru că va duce până la urmă la pierdere și nesiguranță. A fi înțelept, înseamnă a te ține la distanță de lume. Pentru că doar respingerea ei este Dragostea de Dumnezeu și a lui pentru noi. Când ne vede că avem puterea să ne ținem la distanță de ea, atunci vom avea parte de o fericire fără seamăn. Lumea aceasta ne-a fost dată nu ca să obținem ceva din ea, ci ca să nu obținem nimic și să o depășim. Când ne desprindem de ea, aceeași lume care are o ordine logică și rațională, devine miraculoasă, ca în povești și începe să se comporte miraculos, de necrezut. De ce? Prin desprindere ea nu mai este obligată să rămână în niște reguli și legi cunoscute. Și legile ei se deformează, se lungesc sau se micșorează. Fișierele sunt depășite. Nicio lege cunoscută nu mai stă la locul ei. Totul devine miraculos și logic. Ceea ce ține coeziunea lumii sunt tiparele repetate, și închipuirea lor continuă, în care concentrarea pe tipare pune lucrurile mereu la locul închipuit. Dar asta nu este realitatea. Realitatea adevărată este lipsa proiecției noastre, adică a ceea ce noi credem că este. Distrugerea proiecției, depășirea ei, ne aruncă în lumea fără gânduri, eternă. Dumnezeu nu este respectat, dacă ar fi, omul ar fi deosebit de umil și iubitor ca și El. A urma firea Lui îți dă viață. A-i sluji pe oameni fără răsplată, a merge spre puțin și nu spre mult, este calea spre Domnul. Dacă omul se leapădă de dorința de mai mult, se eliberează de el însuși și Îl cunoaște pe Dumnezeu. Dacă însă va dori totul pentru sine, plăcerile și satisfacțiile vieții, el nu are cum să scape de nenorociri. Însă omul mândru care

are tot ce vrea, va respinge calea restrângerii, calea spre Dumnezeu. Dar și omul preocupat numai să câștige cât mai multe satisfacții și fericiri ale lumii, nu are cum să scape de pedeapsa divină. Pentru că deplasarea spre lume, înseamnă pierderea Iubirii și îndepărtarea de Dumnezeu, deci nesiguranță. A nu dori niciodată mai mult, înseamnă a fi puternic. Atunci omul nu va avea necazuri și boli toată viața și mai mult: va primi viitor. Asta înseamnă a respecta Dragostea care nu trece niciodată. Dorința de mai mult și mai bine este un pericol pentru suflet și nu o va lăsa se se întărească niciodată. Propriul suflet o va lovi cu neplăceri și boli, până ce omul se va opri. Ar trebui să vă feriți continuu de acumulare, care aduce atașamentul de plăceri. Dar cine va căuta viața, o va pierde, însă cine o va lăsa pentru Domnul, pentru iubirea fără motiv, degeaba, acela o va câștiga. Trebuie mereu să vrei să pierzi, nu să câștigi, dacă dorești să trăiești. Cel mai periculos lucru este a face totul pentru mai mult binele tău, pentru că întărești ego-ul și pierzi viață și viitor. Și asta nu e puțin lucru. Drumul spre Domnul este direct, dar oamenii nu merg pe el. Ei caută satisfacțiile lumii care înseamnă iadul. Cine merge spre puțin, este întotdeauna fericit pentru că este Dumnezeu cu el. Căci se spune, Iubește și fă ce vrei. Cel care îi slujește pe toți în mod egal acela își întărește Iubirea și merită să trăiască și să fie sănătos. Acestuia nimic nu-i va lipsi, cu toate că el nu mai vrea nimic pentru sine. Cine se bazează pe golirea de sine, acela nu poate fi învins și niciun rău nu i se întâmplă. Așa cum ești tu, vor fi și cei din jurul tău. Cei care nu acceptă umilința, vor pleca singuri. Cel care are Iubire în el, nu-l atacă nimeni, ci din contră, toți îl ocrotesc, pentru că prin el lucrează Domnul. Cel care are Dragoste este întotdeauna ajutat de oameni. Și nu ei sunt cei care fac asta, ci Domnul prin ei. După sufletul tău. Așa cum ești tu, așa este și lumea ta.

Cine caută mereu să se sacrifice pentru oameni, găsește desăvârșirea. El nu va fi chinuit de nenorociri și boli, pentru că el doar Iubește. Păcatele noastre sunt pedepsele noastre. Omul care este mândru, orgolios și trufaș, prin chiar acestea el își face un viitor plin de durere. Cât de mult încalcă Iubirea, atât de mult va suferi. Ar trebui să știe dinainte că, dacă își caută cât mai mult bine pentru sine, va atrage neplăcerile și bolile asupra sa. Și nu are cum să scape de această pedeapsă pe care și-o administrează singur, decât dacă se oprește să mai fie lacom. Scris este și-au și primit pedeapsa. Și-o administrează singuri. Fiecare se aruncă singur în fântână. A cunoaște ceea ce durează și a-l alege întotdeauna, îți dă putere, viață și viitor. Aceasta este credința. Ea înseamnă a alege întotdeauna Iubirea și dăruirea de sine, degeaba și fără motiv. A merge spre puțin înseamnă fericirea care durează, permanentă. Divinul este chiar acest puțin sau sacrificiul de sine pentru oameni. Acesta este divinul. Și a crede în Dumnezeu este a alege întotdeauna să-i slujești necondiționat pe oameni. Apoi iubirea aceasta este și o opoziție continuă la diavolul care este ego-ul. Cine va căuta satisfacțiile și comoditățile vieții își face cel mai mare rău posibil. A căuta satisfacțiile și comoditățile lumii este a pierde putere vitală, viață și viitor, pentru că plăcerile distrug structurile fine ale câmpurilor noastre. Dar dacă a lua plăcerile este mai important pentru noi decât a fi robi la oameni, atunci tot ce este mai mult va trebui să-l pierdem și singuri aducem necazul asupra noastră pentru a ne elibera de această adăugare de ego. Ego-ul este cel care produce situații de viață neplăcute pentru că se hrănește cu siguranță și durere. Cel care se opune Dragostei și nu vrea să dăruiască, acela pierde viață căci se opune legii Iubirii. Căci cel care nu construiește cu Domnul, pierde. Cine nu are iubire, moare mai repede. Trebuie să se știe asta. Și cum poți recunoaște un om mult iubit de Dumnezeu? Cel care are Iubire seamănă cu un copil sau

cu un prost. Nu vrea nimic mai mult pentru sine. Cel care iubește mult, vorbește puțin. Cel care nu caută satisfacțiile și fericirile vieții și se mulțumește cu ce are și nu se gândește la viitor, nu vrea mai mult și îi slujește pe oameni din tot sufletul, pe Domnul Îl iubește din tot sufletul, acesta se ține aproape de Dragoste și refuză să se gândească la el, acest om este una cu Dragostea divină pentru că se comportă la fel. Nu vrea nimic pentru sine, acceptă totul, iartă totul și nu caută ale sale. Acestui om nu poți să-i faci rău, pentru că el nu face niciun rău la nimeni. Dar el pare ca un prost pentru că nu vrea să câștige, ci să piardă. Și de aceea este iubit de oameni, pentru că orice suflet simte puterea lui Dumnezeu din acel om minunat. Lumea toată poate fi a ta, numai dacă nu o dorești. Cel care nu vrea nimic, are tot ce vrea, numai că el nu va vrea mai mult decât are. Se va feri de lume, se va feri să ia mai mult, ca să nu cadă pentru că știe cum cade sufletul în iad și cât de ușor este să fie corupt, printr-o simplă acceptare a plăcerii simțurilor. Dar dacă îți cauți plăcerile peste nevoie ești deja căzut în dizgrație. Și ar trebui să știi că dacă iei drumul atracțiilor lumii, va trebui să suferi. Aceasta este plata și este groaznică. Lumea este doar o metodă de ridicare și curățare a duhului nostru. Nu este ceva de câștigat din ea, ci este totul de pierdut. Când nu vrei lumea, ea va veni spre tine. Acesta este norocul sau succesul. **VIAȚA ȚI SE OFERĂ NUMAI ATUNCI CÂND NU O DOREȘTI.** A dori ceva din lumea aceasta, este calea cea mai sigură de a nu-l avea niciodată. ca să îl ai, trebuie să nu dorești. Când omul caută plăcerile, se înmulțesc lucrurile mult apreciate. Când cresc comoditățile și siguranța vieții, cresc necazurile și bolile sau hoții. Atunci îți vei pierde liniștea și vei deveni agresiv, și îți va fi frică să nu le pierzi și vei lupta să le păstrezi, dar astfel Îl pierzi pe Dumnezeu care este liniște și lipsă, ca apa. Cu puțin omul se descurcă de minune, dar cu mult, niciodată.

Dacă nu aduni și nu vrei nimic, viața va veni spre tine în mod firesc și se va așeza la picioarele tale, se va oferi singură. Dar numai dacă nu faci nimic pentru tine. De ce? Pentru că liniștea și dăruirea ta este puterea lui Dumnezeu. Atunci ești cel mai puternic, când nu vrei nimic mai mult pentru tine. Când ești în pace. Aceasta este iubirea fără condiții, care nu caută ale sale. Dacă ești în pace, oamenii se schimbă de la sine. Schimbarea lumii pornește de la schimbarea proprie, adică de la cedare, renunțare la binele tău, de la micșorarea importanței trupului și lumii. Și aceasta se realizează numai prin servirea celorlalți. **Când ești rob al oamenilor. Adică, atunci când ego-ul tău este zero. Atunci ai putere asupra realității și ea va lua forma interiorului tău.** De aceea schimbarea celorlalți pornește de la schimbarea ta. Dacă stai în liniște lucrurile se vor schimba singure. Nu trebuie să acționezi asupra lumii, ci să cauți pacea sufletului mai întâi, care este mai importantă decât orice. Este prezența Domnului. Pacea Mea v-o dau vouă. **Dacă nu intervin, lucrurile se îndreaptă singure de la sine.** De ce? Pentru că tot ce trebuie să faci întotdeauna este să cedezi eul tău, ca să permiți miracolului să coboare la tine, să-i faci loc. Cel mai important lucru este să te goleşti continuu de tine, așa îți faci viața o minune. Când nu lupți pentru binele și avantajele tale, ci faci totul numai pentru ceilalți, tu te purifici. Pe tine să te uiți. Dacă tu nu o să ai dorințe de mai mult și mai bine, viața îți va fi frumoasă și realitatea va lua forma sufletului tău și va fi bine iubitoare cu tine. Pentru că dragostea pe care o dăruiești este dragostea pe care o primești. Aceeași proporție, totul în oglindă. Făcând tot binele celorlalți, ție îți faci. Apoi viața îți va răspunde asemenea. Cum ești tu, așa este și lumea ta. Când cauți golirea de sine, vine liniștea și pacea care îți vor da putere și autoritate asupra realității și apoi ea îți va răspunde la cuvintele tale, te va asculta și te va sluji cu drag. Cu cât tu

îi slujești mai mult pe oameni, cu atât mai mult ei te vor îmbrățișa. Întotdeauna va fi vorba numai despre retragere, despre cedare și acceptare, de dăruire de sine fără așteptări, necondiționat. Întâi trebuie să fii tu Iubire, pentru ca lumea să fie iubitoare. Totul în oglindă. Cum ești tu în interiorul tău, așa este și ea. Când cineva vrea ceva de la viață, ea i se va opune și opoziția asta se numește nefericire și neplăceri. Ca să fii fericit, nu trebuie să dorești nimic mai mult decât ai și să te mulțumești cu puțin. Iubirea și liniștea sunt mai importante decât dreptatea. Cel care are liniștea sufletului și nu caută ale sale este întotdeauna fericit. Omul înțelept nu vrea nimic pentru sine, el nu dorește să aibă puterea lumii. Numai cei fără iubire doresc puterea exterioară ca să-și ascundă lipsurile. Cu cât mașina este mai mare și mai luxoasă, cu cât casa este mai mare și mai maiestooasă, cu atât mai mari sunt lipsurile interioare ale acelor oameni. De fapt ei luptă împotriva lui Dumnezeu, de aceea trebuie să piară și vor pieri. Și acest verdict al cerului este grăbit de forța cu care ei își doresc savoarea vieții. Se omoară singuri fără să știe. Și au stabilit greșit prioritățile. Omul înțelept nu vrea să iasă în evidență și este atât de modest și simplu. Nu se dă mare, nu se grozăvește și nu pune accentul pe aspectul exterior. Nu este strident ca să atragă privirile. De aceea va supraviețui. Golirea de sine și restrângerea continuă este lucrul cel mai important în viață. Ne dă viitor și viață pentru că ea cheamă pe Dumnezeu, miracolul în viața noastră. În-săși acest comportament este ca cea mai înaltă rugăciune. O rugăciune fără comportament este chimval zornăitor și atât. Forța modestiei este atot biruitoare și nu se termină niciodată. Când viața ta este numai expresia Dragostei fără condiții pentru oameni, atunci vei fi fericit și vei avea viață. Dumnezeu este renunțarea la tine în favoarea celorlalți. Dragostea iese întotdeauna biruitoare dacă este aleasă, întotdeauna când dai mai mult decât iei. Crești în putere numai când te